PROLOOG

SARA

Grappig, ik had nooit gedacht dat ik mezelf zou zien sterven. Zeker niet op vijftienjarige leeftijd.

Er komt een punt waarop je zeker weet dat het gaat gebeuren, dat er geen weg terug is, dat het einde letterlijk nabij is. Jezelf je laatste adem zien uitblazen is een beetje verslavend, je kijkt van bovenaf naar beneden en kunt je blik niet afwenden. Zelfs in een moorddadige situatie als deze lieten mijn zintuigen me rustig gaan, als een liefdevolle afscheidsgroet. Ze verdoofden me voor al het kwaad. Ik vond het heel bevrijdend om me over te geven, om een einde te laten komen aan de pijn, om niet langer verplicht te zijn terug te vechten. Niet dat ik veel tegen hem kon uitrichten. Hij was veel groter dan ik.

Het was begonnen met een hand om mijn bovenarm. Ik wist dat er problemen in de lucht hingen, alleen al door de manier waarop hij me vastpakte. Ruwer dan anders.

'O, nee, daar komt niks van in,' gromde zijn stem in mijn oor, waardoor een golf angst door me heen ging. Hij trok me opzij. Blijven lopen, blijven lopen, zei ik nog tegen mezelf. Ik was niet degene die hij wilde. Ik was naar haar op zoek geweest, omdat ik haar terug wilde brengen naar de veiligheid, hoewel de kans daarop klein was, want waar we vandaan kwamen was het helemaal niet veilig. Het was niet de eerste keer dat ze wegliep.

Het was pure pech dat ik hem tegenkwam terwijl ik haar zocht.

'Als ik haar niet kan hebben, moet ik het maar met jou doen,' zei hij terwijl hij me dwong om naast hem voort te strompelen. 'Voor straf.'

Hij liep niet snel, dat kon hij niet, maar hij was wel sterk. Op geen enkele manier kon ik ontsnappen aan zijn greep. Zijn handen waren groot en dwingend, en ik wist dat ze binnenkort overal op me zouden zijn. We marcheerden verder en ik berustte in mijn lot. Het was niet de eerste keer dat dit gebeurde.

Eerst dacht ik dat hij me meenam naar zijn huis. Daar kwam ik niet graag. Het rook er muf en oud, en het was te groot en donker. Maar we kwamen alleen maar in de buurt, op een plek die ik helaas maar al te goed kende. Terwijl hij zijn broek openritste en me dingen liet doen, dacht ik aan mijn zus, aan mijn vriendinnen, aan mijn vriendje. Terwijl mijn lichaam deze dingen moest doen, was mijn geest ergens anders. Ik leefde een leven dat ik niet had. Een leven dat ik nooit zou hebben. Ik rilde van de kou.

Toen het voorbij was, greep hij me vast en sleepte me door het struikgewas. Ik wist dat dit niet goed was. Meestal liep hij gewoon weg en liet me achter, of hij zette me voor zijn voordeur en duwde me als een straatkat de nacht in.

Daarna kwam de straf. Ik schreeuwde. Ik sloeg van me af tot ik ervan begon te zweten. Ik smeekte om in leven te mogen blijven. Deze keer, toen ik van bovenaf naar mezelf keek en mezelf hulpeloos daar beneden zag liggen, wist ik dat het einde naderde. Het leek eindeloos te duren.

Maar toen hield het op. Ik was weer terug in mijn lichaam. Was er nog iemand anders?

De waarheid was dat ik op dat moment niet wist of ik nog leefde of dood was.

1

GINA

Ik ren naar de voordeur als de bel voor de derde keer gaat. De ouderwetse bel galmt door de hele begane grond van het grote georgian herenhuis. Het huis staat vlak bij de zee, in Hastings, en ik kan nog steeds niet geloven dat we hier echt wonen. Ook al is het maar tijdelijk.

De reden waarom we hierheen moesten verhuizen, was niet echt fijn, maar anders zou ik zeggen dat het leven behoorlijk op rolletjes loopt. Wat is er nu niet leuk aan om met je man en twee kinderen in een huis aan de zuidkust te wonen, en dat helemaal voor niets?

Als ik opendoe, staat er een vrouw die een paar jaar jonger is dan ik, misschien halverwege de dertig, op de treden voor de deur, met een perfecte tandpastaglimlach terwijl ze naar me opkijkt.

'Hallo… hallooo…' zegt ze op zangerige toon, en haar glimlach wordt nog breder.

Ik staar haar even verbijsterd aan en vraag me af wat ik ben vergeten.

'Hoi,' zeg ik terug, en ik voel me een beetje minderwaardig als ik haar van top tot teen opneem. Ik merk plotseling wat babyspuug op mijn T-shirt op en zet Tommy, mijn driejarige zoontje, wat hoger op mijn heup. Hij grijpt een handvol van mijn ongekamde haar en trekt eraan, waardoor ik ineenkrimp

en mijn hoofd opzijhoud. 'Kan ik je helpen?'

'Ik ben Mary,' zegt de vrouw vriendelijk, terwijl ze naar me opkijkt alsof ik nu precies zou moeten weten wie ze is. Ze draagt een lichtblauwe tuniekjurk tot net boven de knie, met korte mouwen en een gesteven witte kraag. Ze is iets korter dan ik, maar ze staat ook een treetje lager en draagt zwarte ballerina's. Haar blonde haar is netjes opgestoken in een strakke knot op haar hoofd, haar bleke huid is glad en ze draagt geen make-up. Ik weet zeker dat als er een film gemaakt zou worden die een kruising was van *Kill Bill* en *Maid in Manhattan*, zij de hoofdrol zou spelen.

Maar het zijn haar wijd uit elkaar staande ogen, die doordringend en met iets dieps en ondoorgrondelijks in het kobaltblauw naar me loeren, waardoor ik naar haar toe getrokken word, zelfs als mijn pasgeboren baby weer begint te huilen in de keuken. Een rilling loopt over mijn rug.

'Hoe kan ik je helpen, Mary?' vraag ik, terwijl ik van de ene voet op de andere wip, de zomen van mijn oude marineblauwe joggingbroek rafelig boven mijn blote tenen.

'Heeft Annie niets verteld?' vraagt ze. Intussen strekt ze haar slanke vingers naar Tommy uit, die meteen stopt met jengelen en begint te lachen als Mary zijn handpalm kietelt. 'Over mij?'

Ik schud vaag mijn hoofd en probeer uit mijn wazige geheugen, dat vooral om baby's draait, iets op te diepen wat zou kunnen verklaren waarom deze vrouw op de drempel staat, nog geen vierentwintig uur nadat we bij ons nieuwe huis zijn aangekomen. Nou ja, het is niet echt ons nieuwe huis, maar we wonen hier de komende maanden, terwijl Annie op reis is. Ze is vertrokken om dichter bij zichzelf te komen of 'uit te rusten', zoals ze het in haar appje noemde. Ondertussen wordt ons eigen huis gerenoveerd, of beter gezegd: herbouwd. De brand heeft een groot deel van de constructie en het volledige interieur verwoest.

'Nee, nee, ze heeft niks over jou gezegd.'

Dat is de waarheid. Annie heeft me eigenlijk maar heel weinig verteld sinds ze me een app stuurde met het voorstel om

hier te komen wonen. Ik moest haar er zelfs aan herinneren om me de code van de kluis met de sleutels van de voordeur erin te sturen.

Annie blonk altijd uit in impulsief en roekeloos gedrag, was vergeetachtig en een echte wildebras. Op school plaagden we haar allemaal dat haar achternaam, Stone, helemaal niet bij haar karakter paste. Haar geest stond altijd in vuur en vlam, haar hersenen waren constant iets nieuws aan het bedenken, haar lichaam trilde van energie. Uiteindelijk vertelde ze ons, haar vriendinnen, dat ze de achternaam Wilde had aangenomen, de bijnaam die we haar hadden gegeven. *Je bent een wildebras, Annie.*

Mary lacht en werpt haar hoofd in haar nek, waardoor haar pezige hals zichtbaar wordt. 'Typisch Annie,' zegt ze, en ze stapt een treetje hoger. Nu staan we op gelijke hoogte, en ik voel de warmte van haar adem over mijn wang strijken als ze spreekt. 'Die vergeet nog op te komen dagen voor haar eigen begrafenis, die wildebras,' voegt ze er lachend aan toe.

Vreemde woordkeuze, kan ik niet nalaten te denken, maar ik wil niet onbeleefd overkomen, dus glimlach ik terug.

'Ik heb een eigen set sleutels, maar ik wilde je niet laten schrikken. Vind je het goed als ik binnenkom? Dat is wel handig als ik mijn werk moet doen.' Weer die perfecte glimlach.

'Je werk?'

Op de een of andere manier wurmt Mary zich langs me heen en schrijdt door de lange gang met zwart-wittegels tot ze de keukendeur bereikt. Ze draait zich om en haar slanke lichaam tekent zich af tegen het licht dat door de ramen naar binnen stroomt in de enorme ik-heb-de-rest-van-het-huis-niet-nodig-bijkeuken die Annie aan de achterkant van het huis heeft laten bouwen. Het was pas afgelopen voorjaar klaar en kosten noch moeiten zijn gespaard.

'Zal ik gewoon mijn gebruikelijke routine volgen?' vraagt Mary, de lichtsluier om haar heen maakt haar engelachtig.

'Oké, ga dan maar, Tommy,' zeg ik met een zucht, en ik laat mijn tegenspartelende zoon op de vloer zakken. 'En zachtjes

met Gracie!' roep ik hem na als hij brullend de keuken in scheurt, zijn speelgoedauto in de lucht.

Mary lacht. 'Wat een druktemaker.'

'Nou, Annie is beslist dapper dat ze ons hier laat verblijven.' Ik doe de voordeur dicht en boots Mary's lach na als ik de gang door loop om bij haar te komen. 'Luister, het spijt me als ik wat vaag klink. Annie heeft me waarschijnlijk wel verteld dat je zou komen, maar ja…' Ik tik op mijn hoofd. 'Ik vergeet weleens wat.' Dan wurm ik me langs haar heen en loop naar de glazen openslaande deuren die naar de tuin leiden, om een oogje op Gracie te houden, die in haar draagzak ligt te trappelen. 'Hallo slaapkopje,' zeg ik op zangerige toon voordat ik me weer omdraai. 'O…!'

Mary staat pal achter me en tuurt naar mijn baby. 'Echt een schatje,' zegt ze, zonder haar ogen van de kleine af te wenden. 'Hoe oud is ze?'

'Morgen is ze zeven weken,' zeg ik, terwijl ik me vooroverbuig en haar uit de draagzak haal. Ze sliep toen ik terugkwam van het afzetten van Matt, mijn man, bij het station een halfuur geleden, zodat ik de auto voor de dag kon houden, en ik had gehoopt dat ze zo zou blijven terwijl ik de ontbijtboel opruimde en een beetje uitpakte. Alles was zo gespannen gisteren toen we aankwamen, en ik kreeg nauwelijks de kans om iets te doen.

'Wat een poppetje.' Ze strekt haar armen al uit voordat ik zelfs mijn nu huilende baby uit haar draagzak heb kunnen halen. 'Mag ik haar pakken?'

Ik kijk haar even aan. 'Ja, hoor,' zeg ik, en ik geef mijn dochter aan haar. Toen Tommy zo klein was, had ik talloze redenen kunnen bedenken waarom ik hem niet door een vreemde vast wilde laten houden. Als kersverse moeder was ik zo beschermend. Met Gracie ben ik echter veel relaxter, en daardoor lijkt mijn baby ook veel relaxter.

'O, wat een prachtig klein meisje ben jij,' kirt Mary. Behendig neemt ze haar van me over en ze ondersteunt haar hoofdje met een vaardigheid die meteen duidelijk maakt dat

ze ervaring heeft met baby's. 'Je wordt een echte hartenbreker als je ouder bent, denk je ook niet, mama?' Ze kijkt me aan met een twinkeling in haar ogen.

'Absoluut,' zeg ik lachend. Ik deins terug als Tommy met de wielen van zijn speelgoedautootje over Annies smetteloos witte muren krast. 'Tommy, nee, hou daar mee op!' roep ik hem toe. 'Ga maar lief op het kleed spelen.'

Mijn zoon fronst en werpt zich op het dikke crèmekleurige kleed voor de enorme, moderne haard.

'Goed, eh… Vertel eens, Mary… sorry. Je had het over werken hier?' Ik kijk toe hoe ze Gracie in haar armen wiegt, het hoofdje in de holte van haar rechterelleboog, haar andere hand ondersteunt lichtjes haar rug. Ze beweegt haar langzaam op en neer en maakt een licht schommelende beweging. Gracie maakt tevreden gorgelende geluidjes en blaast belletjes tussen haar rozenknoplippen als ze opkijkt naar het onbekende gezicht van de vrouw.

'Ik werk inmiddels iets meer dan een jaar voor Annie,' legt ze uit. Ze voegt er een kirrend geluid aan toe, gericht aan Gracie. 'En nu sta ik tot jouw dienst!'

'Tot mijn dienst?' Ik verstijf een beetje. Ik ben er niet aan gewend iemand om me heen te hebben.

'Ik ben uiteraard haar huishoudster,' zegt Mary. Ze leunt voorover om mijn baby een kus op haar donzige hoofdje te geven en houdt haar ogen strak op mij gericht.

2

GINA

'Een huishoudster?' zegt Matt later. Hij schudt ongelovig zijn hoofd. 'Je maakt een grapje, toch?'

'Nee. Uniform. Plumeau. Stralende glimlach. Alles erop en eraan.'

Hij fluit tussen zijn voortanden voordat hij een slok neemt van zijn fles Peroni. 'Die zag ik niet aankomen.'

'Ik ook niet,' zeg ik. Ik houd mijn hoofd schuin om te luisteren. 'Ze was nogal… intens.' Ik probeer te bedenken hoe ik Mary het beste kan omschrijven zonder gemeen te klinken.

Dan sta ik op om de babyfoon van het witte marmeren kookeiland aan de andere kant van de enorme glazen uitbouw te pakken en zet hem bij de L-vormige bank bij de open haard waarop we zitten te relaxen, de witte bank die ik met een paar dekens moet bedekken om te voorkomen dat Tommy hem sloopt. Hier hoef ik geen houtblokken uit de schuur te halen of de aslade te vegen – niets van dat al. Met één druk op de knop komt de ultramoderne inbouwhaard tot leven, met likkende vlammen tussen gigantische namaakkiezels.

'Het voelt een beetje vreemd dat Gracie en Tommy helemaal boven slapen.' Ik leg mijn oor tegen de luidspreker en luister opnieuw. 'Hopelijk werkt het. Het huis is zo enorm, de muren zullen wel heel dik zijn.'

‘Ontspan je, liefje. We hebben het gisteravond getest en toen werkte het perfect.’ Hij geeft me een kop kamillethee aan. ‘Kijk eens, deze heb ik voor je gezet. Het zijn hectische dagen geweest.’

Ik snuif. ‘Eerder hectische weken.’

Het is waar. Het was afschuwelijk en eerlijk gezegd weet ik niet hoe we het hebben klaargespeeld, zeker niet nu we voor een baby moeten zorgen. Er is geen dag voorbijgegaan dat ik me niet dankbaar voelde dat we weg waren in de nacht dat ons huis drie weken geleden afbrandde. We hadden iets te veel gedronken tijdens ons bezoekje aan onze goede vrienden Laura en Patrick, waardoor we bij hen moesten blijven slapen, compleet met kinderen, reiswieg en afgekolfde moedermelk, en voor de verandering was de kater van de volgende dag het meer dan waard. De drank redde ons leven. ‘Waar ga je nu weer heen?’ vraagt Matt als ik weer opspring. Het lukt me niet om me te ontspannen.

‘Ik ga kijken of ik kan uitvogelen hoe de jaloezieën dicht kunnen,’ antwoord ik. ‘Ik voel me kwetsbaar achter al dat glas, in het volle zicht van wat dan ook.’ Of wie dan ook, kan ik niet nalaten te denken terwijl ik de pikdonkere nacht in kijk, met een rilling over mijn rug. Maar het enige wat ik zie is mezelf en de kamer weerkaatst recht naar mij, met de nachtelijke hemel daarachter.

‘Wie zou er op een druilerige herfstavond nu naar ons gaan zitten staren? Daar is alleen een stukje braakliggend land achter de tuin. Niemand kan erin. En we hangen de hele avond op de bank, dat kun je niet echt interessant noemen.’ Matt klopt op de zitting naast hem.

Ik stop even en denk aan de woorden van het hoofd recherche toen hij voor het eerst de mogelijkheid van brandstichting ter sprake bracht. Op een tactvolle manier vroeg hij of iemand misschien een wrok tegen ons koesterde, of we ruzie hadden gehad met de buren of onenigheid op het werk, en of we in de buurt iemand hadden opgemerkt die ons misschien in de gaten had gehouden. Tot op dat moment had ik nooit gedacht dat

iemand ons zou willen bespioneren, laat staan ons huis zou willen vernielen. De gedachte leek onmogelijk.

'Alexa, doe de jaloezieën dicht!' roep ik wanhopig.

'Sorry, ik kan geen groep of apparaat vinden met de naam jaloezieën…' antwoordt een zoetgevooisde stem.

Mijn ogen scannen de kamer terwijl ik naar een andere afstandsbediening zoek, maar ik zie niets wat we nog niet ontdekt hebben. En dan, zoals vanmiddag, beginnen de plafondlampen te flikkeren. 'Dat bedoelde ik eerder,' zeg ik tegen Matt. Verstijfd kijk ik naar boven en ik wacht tot het weer gebeurt. 'Kijk… op die manier,' voeg ik eraan toe nadat ze nog een paar seconden aan en uit zijn gegaan.

Matt staart naar de inbouwspots en haalt zijn schouders op. 'Volgens mij hoef je je daar geen zorgen over te maken. Al begrijp ik best dat je zenuwen je parten spelen.'

Ik zeg een tijdje niets en wacht af of het nog eens gebeurt, maar er gebeurt niets. Ik vind het een vreselijk idee dat de elektriciteit hapert in het huis waar we verblijven, zeker na wat er met ons huis is gebeurd.

'Luister, schat, die lampen hier zijn bijna gloednieuw, en gemonteerd door een elektricien,' gaat Matt verder als hij mijn bezorgdheid bespeurt. 'Stuur Annie gewoon een berichtje om haar te vragen naar de jaloezieën,' stelt hij voor. Opnieuw klopt hij op de bank naast zich. 'En kom dan lekker ontspannen.'

'Maar Annie is druk bezig om dichter bij zichzelf te komen. Ze heeft duidelijk gemaakt dat ze niet gestoord wil worden tijdens haar vakantie,' zeg ik. Met een onnozele stem lepel ik Annies berichtje op waarin ze ons vertelde over haar Keniaans-Thais-Japanse avontuur. 'Hoewel ze, haar kennende, volgende week waarschijnlijk weer thuis is en dolgraag weer aan het werk wil.'

'Als ze al geen tijd heeft om je uit te leggen hoe je de jaloezieën moet sluiten, dan heeft ze fucking weinig kans om dichter bij zichzelf te komen, toch?'

'Dat is waar.' Ik pak mijn telefoon en typ snel een berichtje.

Een paar ogenblikken later, als we door Netflix scrollen op zoek naar iets om te kijken, reageert Annie al.

Schakelaar voor jaloezieën op het hoofdpaneel xxx

Nog een seconde later verschijnt er een foto van een zebra in een struikachtig landschap met een prachtige zonsondergang op mijn scherm. 'Het lijkt wel of ze op safari is geweest,' zeg ik. Ik gun Matt ook een blik en ga dan op zoek naar de schakelaar. 'Magisch!' zeg ik als de geïntegreerde jaloezieën tussen het dubbele glas naar beneden gaan. 'Eindelijk privacy.'

Ik laat me weer naast Matt vallen en zak weg in de zachte veren kussens. Hij slaat een arm om me heen, maar ik vind het nog steeds moeilijk om rustig te gaan zitten en me volledig te ontspannen.

'Wat is er?' Hij drukt op de pauzeknop op de afstandsbediening. 'Je bent niet jezelf.'

'Sorry,' zeg ik met een zucht. 'Ik ben gewoon een beetje… van streek. Je weet wat ik bedoel, niet helemaal op mijn gemak.'

Matt kijkt me aan en krijgt lichte kraaienpootjes rond zijn ogen. 'Dat is niet zo gek.' Hij trekt me dichter tegen zich aan en geeft me een kus op mijn voorhoofd. 'Je bent zeven weken geleden bevallen en toen de kleine een maand oud was, brandde ons huis af. Dat is niet niks.' En nu zijn we hier. Dat mompelt hij echt, ik zweer het.

'Ik weet het, je hebt gelijk.' Ik leg mijn hoofd op zijn schouder, denk aan onze twee dierbare spruitjes die boven slapen en dank God voor de miljoenste keer dat ze veilig zijn. 'Maar dat is niet wat me een raar gevoel bezorgt. Het is die vrouw van eerder…'

'Ik heet trouwens Gina,' zei ik vanochtend tegen Mary toen ze Gracie vasthield. Ik popelde om haar terug te nemen. In feite had ik een vreemde van de straat in huis gelaten en binnen een paar minuten had ik mijn baby aan haar gegeven.

'Ja. Gina. Ik weet het,' zei Mary met een glimlach. Ze keek me met die blauwe ogen aan en wiegde mijn kleintje heen en weer. Gracie leek tot over haar oortjes verliefd op de vrouw, ze staarde naar haar en maakte gorgelende geluidjes. 'Annie heeft me alles over je verteld. Ik vind het zo erg dat je dat allemaal hebt moeten doormaken. Het klinkt vreselijk.'

'Bedankt voor je meeleven, het was inderdaad verschrikkelijk,' antwoordde ik. 'Als we nog een nacht in die hotelkamer hadden moeten doorbrengen tijdens de zoektocht naar een huurwoning, waren we denk ik gek geworden. Ik was erg blij met Annies genereuze aanbod.'

Aanvankelijk probeerden we het van de positieve kant te zien. We waren erg opgelucht dat we allemaal veilig en ongedeerd waren en hadden in ieder geval geen trauma opgelopen door midden in de nacht uit een brandend huis te moeten ontsnappen met twee doodsbange kinderen. Sinds die tijd ben ik al meerdere keren wakker geworden uit diezelfde nachtmerrie, als ik bezig was de gebeurtenissen te verwerken en mijn hersenen het worstcasescenario afspeelden.

Gelukkig dekte de inboedelverzekering ons verblijf in het hotel totdat we een huurwoning tot onze beschikking hadden, hoewel het lastig bleek om iets te vinden. Hoewel onze telefoons, laptops en andere essentiële spullen snel vervangen werden, zouden de volledige taxatie en uitkering veel meer tijd in beslag nemen. Op dat moment was alles grotendeels afhankelijk van de bevindingen van het onderzoek. Geen enkel bedrag kan echter de spullen van sentimentele waarde vervangen. De leidinggevende van het brandonderzoek stond ons de daaropvolgende dagen niet toe om het overblijfsel van ons huis binnen te gaan, omdat hij het te onveilig vond. We woonden in een onopvallend vrijstaand huis uit de jaren vijftig met drie slaapkamers aan de rand van Crawley. Nadat de onderzoekers en de politie hun werk hadden gedaan om de oorzaak van de brand te achterhalen, hebben ze hun best gedaan om zo veel mogelijk van onze bezittingen te redden. Wat niet door het vuur was verteerd, was echter ofwel door

het water beschadigd, ofwel door de rook bedekt met een teerachtige zwarte film.

'Het was wel perfect getimed, hè?' zei Mary. Ze wiegde mijn baby heen en weer in haar armen en maande haar kirrend tot stilte. 'Dat Annie wegging en jou haar huis aanbood.'

'Ja,' antwoordde ik. Ik herinner me weer hoe Mary's uitdrukking op dat moment veranderde van lief en vriendelijk naar leeg en hoe ze in de verte staarde. Ik strekte mijn armen uit om Gracie terug te nemen. Mary was gestopt met wiegen en ik vroeg me af of ze vergeten was dat ze mijn baby nog steeds vasthield. De angst dat Gracie uit haar armen zou rollen en op de vloer zou belanden overviel me. Maar Mary liet haar niet los.

'Het was zo raar,' zeg ik nu tegen Matt. 'Toen ik Gracie weer van haar overnam, leek het echt even of we aan het touwtrekken waren.'

'Ze was waarschijnlijk gewoon overdreven voorzichtig. Ik zou me geen zorgen maken, lieverd. Ze is Annies schoonmaakster en waarschijnlijk tot in detail doorgelicht.'

Ik moet lachen. 'Je hebt gelijk. Maar als je haar ontmoet, noem haar dan in vredesnaam geen schoonmaakster. Ze heeft overduidelijk gezegd dat ze haar huishoudster is.' Ik lach weer en neem een paar Maltesers uit de zak die Matt heeft opengemaakt.

'Dat is hetzelfde,' antwoordt hij. Hij richt de afstandsbediening weer op de tv. 'Hoe vaak komt ze?'

'Dat is het nou juist.' Ik bijt op mijn lip. 'Als ik het goed begreep, hele dagen. Hoewel ze zei dat ze een paar dagen per maand vrij is.'

Matt draait zich fronsend naar me om. 'Annie zal haar vele geld toch ergens aan uit moeten geven.' Er klinkt een zweem van bitterheid in zijn stem, en het is niet de eerste keer dat ik me afvraag of hij een beetje jaloers op haar is.

'Hé, doe niet zo gemeen,' zeg ik met een speelse por. 'Annie mag dan veel geld hebben, maar ze steunt een heleboel goede

doelen. En ze helpt iemand aan werk.' Om nog maar te zwijgen van het dak boven ons hoofd, denk ik, maar ik besluit mijn mond te houden, want het laatste wat ik wil, is suggereren dat Matt niet voor ons kan zorgen.

Hij is een trotse man en ging aanvankelijk niet echt happig in op Annies aanbod. Hij geeft zichzelf al genoeg de schuld van de huidige situatie. Sinds we kinderen hebben, zitten we financieel wat krap, maar toch hebben we besloten dat ik zou stoppen met werken tot ze allebei naar school gaan. Aangezien ik niet al te veel verdiende bij het tuincentrum en de kosten voor de kinderopvang hoog waren, was het gewoon niet logisch om te blijven werken. Matt heeft een goede baan als bouwopzichter en we kunnen elke maand net rondkomen, maar we houden niet veel over.

'Ik maakte maar een grapje, schat. Als een alleenstaande vrouw die bijna nooit thuis is in haar enorme huis aan zee de behoefte voelt om een fulltimehuishoudster in te huren om voor alles te zorgen, wie ben ik dan om daar iets over te zeggen? Bovendien plukken wij er de vruchten van.' Hij zwijgt even en trekt zijn wenkbrauwen op alsof hij geen woord gelooft van wat hij zelf zegt. 'Wat heeft die Mary vandaag eigenlijk schoongemaakt?' Matt kijkt rond in de prachtig ingerichte ruimte.

'Dat is het nou juist,' biecht ik op. 'Ik heb gezegd dat ze de volgende dag pas hoefde te komen en heb haar naar huis gestuurd.'

Matt fronst. 'Ze had toch wel iets kunnen doen?'

'Het huis was brandschoon toen we aankwamen, en we zijn er pas een dag. Geloof me, het duurt niet lang meer voordat we er een rommeltje van maken,' zeg ik. 'Ik had gewoon wat tijd nodig om… te wennen. Het leek me ook goed om wat tijd met Tommy door te brengen. Hij lijkt dan wel in orde, maar sinds de brand gedraagt hij zich een beetje… baldadig. Snap je?'

'Oké.' Matt knikt. 'Je hebt het juiste gedaan. Wanneer komt Mary Poppins precies?'

'In de ochtend al,' zeg ik, al wens ik dat ze niet zou komen.

Matt is aan het werk, dus hij heeft er geen last van, maar ik ben er niet aan gewend om mensen om me heen te hebben sinds ik de kinderen heb. Al helemaal niet als dat mensen zijn die ik niet ken.

Wat me echter het meest dwarszit, is wat er gebeurde nadat ik tegen Mary zei dat we tijd nodig hadden om te acclimatiseren en dat ze die dag vrij kreeg.

Ze leek niet blij. Ze had kort geknikt en was toen vertrokken.

Een uur nadat ze weg was keek ik toevallig uit het raam, terwijl Gracie in haar kinderwagen lag te slapen. Ik weet zeker dat ik Mary aan de overkant van de weg zag staan, op het grasveldje aan de overkant. Ze stond half verborgen achter een boom en staarde naar het huis. Pas toen ze mijn gezicht zag, boog ze haar hoofd, draaide zich om en liep snel weg.

3

GINA

De volgende ochtend houd ik mijn telefoon tegen mijn oor geklemd en ben ik druk bezig met onze dagelijkse routine, Gracie nestelt zich in mijn arm en Tommy hangt aan mijn been en grijnst terwijl ik probeer de keuken te doorkruisen richting het koffiezetapparaat om nog een espresso te zetten.

'U bent beller nummer twaalf… Blijf alstublieft aan de lijn…' Ik rol met mijn ogen bij het horen van het bandje. Ik hoopte ons wat makkelijker in te kunnen schrijven bij de praktijk door voor onze komst de receptioniste te vragen me de formulieren te mailen die ik moet invullen. Ik weet echter niet zeker of Tommy het volhoudt om elf bellers af te wachten voordat hij compleet instort en schoppend en schreeuwend op de grond gaat liggen.

'Tommy, lieverd, laat mama even los, wil je?' verzucht ik. Ik sleep met mijn been waar mijn zoontje aan hangt en ga op zoek naar de mokken. Ik weet nog steeds niet waar alles precies staat, aangezien ik Annie maar één keer eerder in dit huis heb bezocht. Door de jaren heen hebben we als vriendinnengroep wel contact met elkaar gehouden. Hoewel we elkaar alle drie niet zo vaak zien als we zouden willen, ontmoeten Laura en ik elkaar meestal eens per maand, aangezien we dichter bij elkaar wonen. Matt en ik wonen in Crawley, en Laura en Patrick wonen op ongeveer drie kwartier rijden bij ons

vandaan, in Royal Tunbridge Wells. Sinds Annies acteer- en muziekcarrière de afgelopen tien jaar een vlucht heeft genomen, hebben we haar minder gezien, omdat ze vaak druk is met filmen of reizen. We zagen haar nog minder sinds ze hier is gaan wonen en zich heeft gestort op het regelen van de verbouwing.

De gedachte valt me echter vaak in dat er nog een reden is waarom we haar tegenwoordig niet zo vaak meer bezoeken: omdat ze hier in Hastings woont… Dit is de stad waar we allemaal zijn opgegroeid. De stad waar we ooit met z'n vieren waren. De stad waar alles misging.

'Ongelooflijk!' snauw ik naar mijn telefoon, precies op het moment dat er een verdachte geur uit Gracies luier ontsnapt. 'Hoe kan ik nou beller nummer veertien zijn? Dat zijn er nog meer dan net! Donder op.'

Ik heb er meteen spijt van dat ik een lelijk woord heb gezegd in het bijzijn van Tommy. Hij hangt nog steeds aan mijn been, smeert wat jam aan mijn pyjamabroek en ondertussen zingt hij onophoudelijk en zo hard als hij kan 'donder op'.

'Goedemorgen!' klinkt het opgewekt achter me. Met twee kinderen aan me vastgeklampt draai ik me zo goed en zo kwaad als het gaat om.

Mary staat naast het witte marmeren kookeiland, in haar nette uniform en met een vriendelijke glimlach. Ik heb echter wel het idee dat ik haar mondhoek een beetje zie trillen als ze ons aankijkt.

'Mary… hallo,' zeg ik. Snel hang ik op, en ik probeer Tommy van mijn been te schudden. Daar wil hij echter niets van weten. 'Donderopdonderop' verandert in een betekenisloos geluid dat als een eindeloos deuntje uit de mond van mijn zoon komt. 'Je bent er,' roep ik boven het lawaai uit, want ik kan niets anders bedenken. Anders ga ik de chaos hier goedpraten of laat ik haar merken dat ik geïrriteerd ben omdat ze zichzelf heeft binnengelaten.

'Je vindt het toch niet erg dat ik mijn eigen sleutel heb gebruikt?' kwettert ze met een zijdelingse blik op mij. 'Er is veel

te doen vandaag, dus doe maar net alsof ik er niet ben. Ik zal mijn best doen om uit je buurt te blijven.'

'Wil je eerst een kopje koffie?' vraag ik. Ik weet niet of ik haar specifiek moet opdragen wat haar te doen staat. Ik ga de machine met water vullen en neem het reservoir mee naar de gootsteen. 'Jeetje, niet weer…' mompel ik als de kraan begint te sputteren en er alleen wat druppels uit komen. Plotseling is de straal weer op volle kracht en spuit het water over me heen. Ik deins terug. 'Dit overkomt me nu elke keer,' zeg ik. 'Volgens mij is er iets mis mee.'

Mary pakt een handdoek en geeft die aan mij. 'Normaal gesproken neem ik geen tijd voor koffie,' antwoordt ze. 'Maar bedankt. Zo kunnen we elkaar wat beter leren kennen.' Ze neemt plaats op een barkruk. Tommy zit naast het kookeiland en kijkt naar haar op.

Ik droog me af en druk op een knop op het apparaat om het water op te warmen. 'Tommo, kom hier, dan maak ik je mond even schoon. Je zit helemaal onder de jam.' Ik zwaai met een stuk keukenpapier naar hem, maar hij negeert me en kijkt naar Mary.

'Zo te zien heb je je handen vol aan die twee,' zegt ze. 'Zal ik koffiezetten terwijl jij de dokter nog een keer belt?'

Ik stop en staar haar aan. Hoe wist ze wie ik probeerde te bellen? Ik moet in mezelf gepraat hebben. Ik vind het niet prettig dat ze meeluistert.

'Bedankt, maar geen probleem,' antwoord ik. 'Ik ga er zo heen om me in te schrijven. Er moeten afspraken bij het consultatiebureau worden ingepland voor Gracie. Als ze zich allebei lang genoeg weten te gedragen, tenminste, zodat ik de tijd heb om de formulieren in te vullen.'

Ik besluit niet te vermelden dat ik diabetes type 1 heb en ook nog naar de apotheek moet voor mijn insulinepen. De diagnose kreeg ik al in mijn vroege tienerjaren en ik sta er tegenwoordig nauwelijks meer bij stil. Ik ben zo gewend aan de routine van regelmatige bloedsuikercontroles en injecties dat het een tweede natuur is geworden om de ziekte onder

controle te houden. Ik mag me gezegend voelen dat beide zwangerschappen zonder problemen zijn verlopen.

Ik druk op een paar knoppen van het futuristisch ogende koffiezetapparaat en realiseer me plotseling dat ik vergeten ben kopjes onder de uitloop te zetten. 'Oei…' zeg ik, en ik trek de kastdeurtjes open, op zoek naar mokken.

Als bij toverslag duikt Mary op. Ze zet espressokopjes onder het apparaat, ruimt de rommel op en even later, als ze de koffie gezet heeft, zitten we naast elkaar aan het kookeiland.

'Je zou Tommy en Gracie ook bij mij kunnen laten als je weggaat. Bij de praktijk kun je bijna niet parkeren, dus ik raad je aan erheen te lopen. Dat is veel minder stressvol voor jou en je zou op de terugweg ook nog even langs de winkels kunnen gaan. Er zijn een paar leuke kledingboetiekjes in de buurt.' Ze neemt me van top tot teen op.

Het komt door de manier waarop ze de namen van mijn kinderen uitspreekt dat ik de zenuwen door mijn lijf voel gieren – alsof ze ze al kent. En het komt ook door het lichte trillen van haar neusvleugels, net genoeg om haar hint te begrijpen.

Ik krijg echter geen kans om te antwoorden. 'O, Gracie, je luier,' zeg ik, terwijl ik me vooroverbuig en haar besnuffel. 'Je bent nog steeds niet verschoond, slechte mama.'

'Slechte mama… slechte mama…' zingt Tommy inmiddels. Hij slaat met zijn toast op mijn benen en laat hem over de tegels vliegen.

'Hij lust ineens geen jam meer,' leg ik uit als ik opsta om de luiertas te pakken. 'En hij is begonnen met eten gooien, nou ja, gewoon omdat hij het kan…'

'Het zou je vast goeddoen,' hoor ik Mary zeggen vanaf de plek waar ik op het kleed neerkniel en de juiste spullen klaarleg om mijn dochtertje te verschonen. 'Het is een heerlijke dag. Wanneer heb je voor het laatst even tijd voor jezelf gehad?'

Ik heb zin om in een hysterische lachbui uit te barsten. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een moment voor mezelf had, maar ik kan het beeld dat zij vanaf de overkant naar het huis loerde niet uit mijn hoofd zetten. Ik vouw

Gracies luier open en realiseer me dat Mary nu recht boven me staat. Ze kijkt neer op mijn halfnaakte baby, die in een vieze luier op Annies dure crèmekleurige kleed ligt. Dan zie ik een Malteser van gisteravond, de chocolade is onder mijn voeten platgedrukt in het dikke tapijt. Vlak voordat Mary naast me knielt, wip ik hem onder de bank, maar er blijft een bruine veeg achter.

'O, kijk jou nou toch eens, schatje,' zegt Mary op zangerige toon. Ze aait Gracie over haar hoofdje. Onmiddellijk stopt mijn kindje met piepen en slaat ze enthousiast met haar armpjes en beentjes. Dat heb ik haar nog niet eerder zien doen. 'Ik zal haar wel verschonen, maak jij je maar klaar om weg te gaan.'

Ik kijk naar mezelf, een beetje beschaamd dat ik nog steeds mijn nachtkleding draag: een geruite pyjamabroek en een vervaagd Green Day-T-shirt dat van Matt is geweest. Het aanbod is verleidelijk, dat geef ik toe.

'Een douche zou misschien wel fijn zijn,' zeg ik. Het is ook een kans om mijn haar te wassen. 'Weet je het zeker?' Ik durf dit alleen maar omdat Mary bij Annie in dienst is. Waarschijnlijk wachtte ze gisteren toen ik haar zag gewoon op een auto die haar zou ophalen of zoiets. Bovendien is ze al bezig Gracie schoon te maken met natte doekjes, waardoor het eruitziet alsof het een fluitje van een cent is.

'Helemaal,' zegt ze met een vriendelijke blik. 'En maak je geen zorgen,' voegt ze eraan toe, terwijl ze haar hand op mijn arm legt, 'als jij weg bent, haal ik de chocoladevlek in het tapijt ook wel even weg.'